

τον υπερχρήν επί των άλλων πολυτίμων μετάλλων, άλλ' όσον καί αν φαίνεται περίεργον, δέν είχε πάντοτε τό προνόμιον τούτο. Παρ' πολλοίς λαοίς της άρχαιότητος ή άξία του άργύρου (παρβήν, είς πολλάς περιπτώσεις, την του χρυσού. Ο Τάκιτος βεβαιού, ότι παρόμοιοι περιπτώσεις σημειώθηκαν είς την άρχαίαν Άραβίαν καί είς την Γερμανίαν. Κατά τον 17ον αιώνα είς την Ιαπωνίαν, ό χρυσός καί ό άργυρος είχαν ίσην άξίαν. Είς την Γαλλίαν κατά τον 14ον αιώνα χρυσά τινά καί άργυρά νομίσματα, τά όποια είχαν τό αὐτό βάρος, ίσοτιμώοντο.

Ο "Εδισσον καί ή μακροζωία

Ο "Εδισσον θεωρεί εαυτόν ίκανόν νά ζήσῃ μέχρις ηλικίας 150 έτων, χωρίς είς τό σύστημα της ζωής, τό όποιον ακολουθεῖ καί όπερ συνίσταται είς τρεῖς κινόντας Ύγιεινής. Νά τρώγῃ, νά κοιμάται καί νά ἐνδύεται λογικῶς. Η μηχανή της ψυχῆς δειν εἶνε πολύ φορτωμένη δέν λειτουργεῖ καλά. Ο "Εδισσον λοιπόν τρώγει μόνον ἐκεῖνο τό δόλιγον, όπερ ἀναγκασιότι νά ζήσῃ. Συνεπῶς, μόλις κλίνῃ την κεφαλὴν του επί τοῦ προσκεφαλαίου υποκοιμάται ἀμέσως. Μένει ἔξ ὥρας

καί ὅλας τὰς κοιμάται μέ ὕπνον βαθύν καί ἤσυχον. Ἡ σωματική του κατάσταση εἶνε ἐκτετατος, καί τοῦτο ὁ "Εδισσον τό ἀποδίδει είς τὸν τρόπον μέ τὸν ὁποῖον ἐνδύεται. Τά ἐνδύματά του εἶνε εὐρύχωρα καί ἐλαφρά. Ἐκάστη φλέψ καί ἐκάστη ἀρτηρία τοιοῦτοτρόπως ἐκτελεῖ τό ἔργον της ἀνεμπόδιτως.

Συλλογὴ χειρογράφων

Είς την σφίδουσαν Ἀνδρῶν της Ν. Ὑόρκης ἐπολήθη πρό τινός διὰ δημοπρασίας μία πολύτιμος συλλογὴ χειρογράφων. Ἡ ἀνστήτω τιμὴ ἐπληρώθη δι' ἑν χειρόγραφον, τὸν Δίκονγκ, φέρον χρυσολογίαν 1846. Τούτο ἀγοράσθη ἀντὶ ἑκατὸν πενήκοντα δολλαρίων. ὅπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Σμιθ. Μία ἐπιστολὴ τοῦ Κιρόλου Δίκενς, τοῦ διασημοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως, πρὸς τοῦς ἐν Ν. Ὑόρκῃ ἐκδοτάς Χάρμπριτ καί ἀνελφούς, γραφεῖσα διότις ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ, ἐπληρώθη ἀντὶ πενήκοντα δολλαρίων. Τὸ ἡμερολόγιον της ἡμιολίας Ἑλισσιὰς περιλαμβάνον την ἱστορίαν της συλλήψεώς της ὑπὸ τοῦ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ Ἀεσπάρδ· ἐπωλήθη ἀντὶ ἑκατὸν τικοσι δολλαρίων.

ΕΙΔΥΛΛΙΑ

ΘΥΜΙΟΣ Ο ΒΟΣΚΟΣ

ΘΥΜΙΟΣ

Δημι, πότε μέσ' τὸν καιρὸ τοῦ πέρασε δὲ σ' εἶδα
Καθὼς αὐτὸς. Φαίνεται πῶς σου φοιτᾷ ἡ ἐλπίδα
Κι' ἀπ' τῇ χαρᾷ εἶν' ἡ ὄψι σου κόκκινη σὰν τὸ μῆλο
Τῆς δροσερῆς μυλιάς. Γιὰ πᾶς στὸ καρδιακό σου φίλο
Τί σοῦχει δώσει τὰ φτερά σου σὲ σηκώνουν τώρα
Ψηλά; Γιὰ μένα θάτανε ἡ πὶὸ χαρούμενη ὥρα
Κεῖνη ποῦ θὲ νὰ μάθαινα πῶς τῆς ζωῆς σου ἡ στράτα
Σπάρτη μετὰ τὰ χαρούμενα καὶ τ' ἄσπρα καὶ χιονῶτα
Ἀνθια τῆς λεμονιάς. Γιατὶ γανεῖς ὥσάν ἐμένα
Στὰ χρόνια μου ποῦ φεύγουνε πικρά καὶ μαρμαμένα,
Δὲ βρῆκε τὴν παρηγορίαν ποῦ βρῆκα στὴ μεγάλη
Καρδιά σου καθὼς ἄραξα στὸ γαλήνιο ἀκρογιάλι
Τῆς ἀδολῆς ἀγάπης σου. Πόσες φορές μαζὶ σου
Δὲν ἔφαγ' ἀπ' τὸ λιγοστὸ μ' ὀδερφικό ψωμί σου!
Μία νύχτα πάλι ποῦδερονε τὴ γῆ τὸ χιονοβρόχι
Κ' εἶχα κενέψει μιὰ στιγμή στὸ μακρινὸ Μετόχι
Τ' Ἀη-Θιγιάση, πέρασε μέσ' τὸ βαθὺ σκοτάδι
Ὁ λῆκος καὶ πέντε ἄεραξε γίδια ἀπὸ τὸ κοπάδι.
Κι' ἐγνωσθῆ μέσ' τῶ στήθια μου γὰ σπαρταρᾷ ἡ καρ-
[διὰ μου,
Γιατὶ ἔρεσμε τὸν ἀσπλάγχνον θυμὸ τοῦ τσέλιγγό μου,
Τοῦ τσέλιγγου τοῦ φοβεροῦ. Καὶ μὲντες: Μὴ σὲ μέλλει
Ἐξὸ ἀπὸ τὸν πατέρα μου κληρονομία ἐν' ἀμπελί,
Θὰ τὸ στυλιῶσαι καὶ μ' αὐτὰ τὰ γίδια σου πληρώσω.
Σὺν κόσμῳ βρῆθῃς ἄφραγὸν με συντροφο τὸν πόνον
Μὴ ὦν στήν πόλιν σὲ παλλῆς χιλιάδες ἄλλου κόσμου
Ἀπὸ τῶν κροῦν, ἀδιάφορου σ' ἔβλεπα, τότε, ἐμπρός μου
Θωροῦτ' ἀνοίγαν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ὅταν τὸ καλοκαίρι
Ροβόλαγα πολὺς φορές αὐτὰ πλάγια κι' ἐν' ἀστέρι
Δὲ φαίνονταν, σὰν ἔβλεπα μακρινὰ νὰ φέγγῃ κατὶ
Σ' ἑνα καλὺβι, πέρνοντάς γοργὰ τὸ μονοπάτι,
Ἀγκίχον ἀπ' τὴ γλυκειὰ φρενιά σ' ἑνα σκαμνὶ κα-
[θόμουν
Νὰ ξεπαγώσω κι' ὅλο κεῖ σέβανε συλλογιόμουν,

Σέβανε ποῦται μόνο φῶς στὸ ἔρμῳ μου σκοτάδι,
Ποῦ ἀν' ἔλειπες, μέσ' τὴν ψυχὴ δὲ θάχσο ἄλλο ἀπ' τὸν
[Ἄδῃ.

Μὲ τί λαχτάρα πάντοτε κάποια στιγμή προσμένω
Ποῦ κατὶ θὰ ἐπλήρωσα γι' αὐτὰ σου, ἀγαπημένο
Καὶ μεγαλόφρωνο παιδί.

ΔΗΜΟΣ

Ἀῤῥιο λοιπὸν τὸ δεῖλι
Πέρον τὴν κόρη τοῦ Δημητρί ποῦχε ἀπὸ τ' ἀχτίλι
Καὶ κόκκινο σὰν τοῦ βουνοῦ τὴν κόκκινη ἀνεμώνη.
Τὸν ἥλιος συνερίζεται στὰ κάλλη καὶ τ' ἄρθρα
Στὸ λάλημα. Σὰν τὴν ἰδίς, Θύμει, θὰ πῇ: Ἦ Ἀνθια
Θὰ γάνε γέννα ἀπ' ἄγγελό κι' ὅχι τοσπαιόπο λα.

ΘΥΜΙΟΣ

ὦ! πῶς κερνάει τὴν εὐτυχίαν ἡ περιγλάστρα Μοῖρα,
ὦ! δίκαια τοῦ Παράδεισου ποῦ σ' ἀνοίξεν ἡ θύρα.

Τὴ νύχτα ποῦ μᾶς ἔρχεται πρὶν νὰ προζήλ' ἡ πούλια,
Τὴν ὥρα ποῦ θὰ φτερακοῦν τὰ μαύρα νυχτοπούλια,
Φεύγω καὶ δὲ θὰ νὰ σταθῶ πὰρὰ μακρινά, κεῖ πέρα
Πίσω ἀπὸ τὸ βουνὸ ποῦ ὀρθὸ χαράζει τὸν αἰθέρα
Σὰν ὄνειρο. Τ' ἀστέρια ἐκεῖ θὰ κλαῖνε, ὅλο θὰ κλαῖνε
Κ' ἡ σιταρῆθρες τὸ πρῶτ' κανένα δὲ θὰ λέγε
Τραγοῦδι καθὼς ἄλλοτε. Κεῖ θάγε ἡ πλάσι μαύρη
Καὶ θὰ ζητᾷ ἡ καρδοῦλα μου μέρα καὶ νύχτα νάβῃ
Τὴ βροῦση τῆς ὀλημονιάς!

ΔΗΜΟΣ

Μά πῶς, θὰ χωριστοῦμε
Τώρα ποῦ τέτοια σὺν κι' αὐτὴ χαρὰ θὲ νὰ χαροῦμε;
Θὰ σοῦ χαρίσω τὸ λευκὸ μεταξωτὸ μαντήλι
Ποῦ αὐτὴ τὸ κέντησε, καὶ νὰ μόλις μοῦ τῶχει στείλει.
Πάρτο καὶ μέινε ἀν' μ' ἀγαπᾷς.

ΘΥΜΙΟΣ

Θυμᾶμαι ποῦ μονάζοι
Κάτου ἀπὸ τὴν ἀστροφεγγιὰ καθόμαστε στὴ ράχη,
Κι' ὅταν ἐν ἀναστέναγμα ξέφευγε πότε πότε
Ἀπὸ τὰ σπλάχνα μου πικρὸ κι' ἀκράταγο, σὺ τότε
Μὲ ρώταγες ποῖον μυστικὸ πόνο βαθεῖα ἐκρατοῦσα
Μὰ ὁ πόνος κείνος μ' ἔπνιγε, γι' αὐτὸ δὲν ἤμποροῦσα
Τότε γὰ σοῦ τὸ δηγηθῶ, πῶς μιὰ φορὰ στὸ δρόμο
Μιὰ κόρ' εἶδα ποῦ διάβαινε μ' ἕνα σταμνὶ στὸν ὄμο,
Κι' ἀπ' τῆς πηγῆς τὸ κρῦο νερὸ τὴ στάμνα εἶδα νὰ
[στάζει
καὶ νὰ δροοῖζῃ τὴ δροσιά. Κι' ἐννοιῶσα πῶς γαλάζει
Τριγύρω οἱ κίτριποι γίνηκαν καὶ χύθη ἀναγαλλιᾶστρα
Πνοὴ στὴν πλάσι. Κι' ἄλλοτε σὰν μὲ τὰ δυὸ τῆς τ' ἄστρα
Μ' ἐκύτταξε, ἀνατρίχιασα, κι' ὁ πόθος μου μεγαλός
Ἄναψε, πάγωσα ὁ φτωχός, μὰ μὴτ' αὐτὴ μὴτ' ἄλλος
Τῷ ξερε. Κι' ὄρκο φοβερὸ μόνάχος εἶχα κανεῖ
Στὴ μίνα ποῦ μὲ γέννησε, στοῦ Χάρου τὸ δρεπάνι,
Τὴ μοναχὴν ἐλπίδα μου σ' ἄλλον νὰ μὴν ἀφήσω
Κι' ἂν τύχαινε, ἄφοβα γι' αὐτὴ μ' ὅλους νὰ πολεμήσω

Ἀκόμα καὶ μὲ τὸ στοιχειὸ ποῦ ζῇ μες τὸ σκοτάδι
Καὶ τὰ μεσάνυχτα βογγᾷ στοῦ Δροῦλου τὸ λαγκάδι.
Μοῦ λει πυρῶσει τὴν καρδιά, δὲ σβύεται ἀπὸ τὸ νοῦ μου
Ἄνθοῦλα ἢ πολυαγάπητη, τ' ἀστέρι τ' οὐρανοῦ μου.

Καὶ τώρα γειά σας σεῖς βουγά μέ τ' ἀκριβὸ θυμᾶρι,
Κ' ἢ γούριμη ἀκροποταμιὰ ντυμένη στὸ χορτάρι,
Ποῦ τὰ γελᾶδια εἰρηγικά στὴ χλόη σας βοσκοῦσαν,
Καὶ πεῦκο, ποῦ ὀλομόναχο ψηλά σὲ τυραννοῦσαν
Πότε ὁ βορρηᾶς, πότε ὁ νοτιάς καὶ πότ' ἢ ὀργὴ τοῦ
[μπάτη,

Ποῦ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο σου μὲ δροσίζεις διαβᾶτη,
Κι' ἄκουγα ποῦ ψιθύριζες τῆς ἐρημιᾶς τὸ πόνο,
Ποῦ τὸ δικό μου μυστικὸ σὺ τόξερες, σὺ μόνο.
Στὴ ρίζα σου στερεὴ φορὰ θὲ νᾶρθω γὰ καθίσω
Καὶ πρὶν νὰ φύγω ἀλαργινά, γὰ πάντα νὰ σ' ἀφήσω
θὰ σ' ἀγκαλιάσω τὸν κορμό, θὰ σὲ δακρυοφιλήσω.

Καὶ σᾶς, ὦ Ἀῆμο, ᾶς σᾶς φωτᾶ τ' ἄστρο τοῦ ἀπο-
[σπερίτη
Καὶ σύγγεφου ἴσκιο νὰ μὴν δῇ τ' ἀγαπημένο σπίτι.

ΛΕΩΝ. ΡΑΖΕΛΟΣ

ΑΡΜΟΝΙΑΙ

ΣΑΝ ΠΕΘΑΝΩ

A

ΑΝ πεθάνω, δὲν μὲ μέλει.
Ὅταν ξεψυχήσω, θὰ τὴν
νοιώθω δική μου, μαζύ μου
θὰ τὴν ἔχω τὴ ἀγαπημένη
μου, συντροφιά παντοεινὴ.
Ἀφοῦ μὲ τὴ πνοή της ζῶ
μαζύ μου καὶ σὰν πεθάνω θὰ τὴν πάρω, καὶ
τὴ σκέψι της καὶ τὸ παλμό.

II

Σὰν πεθάνω, μὴ νομίζετε πῶς θᾶμαι πεθα-
μένος. Κλειστὰ τὰ βλέφαρα, μὰ τὰ μάτια μου
ἐκείνη, πάντα ἐκείνη θὰ βλέπουν. Τὰ σταυρω-
μένα μου χέρια θὰ κινηθοῦν, ἐκείνη ν' ἀγκαλι-
σουν. Τὰ χεῖλη μου θὰ σπασταροῦν ἐκείνη νὰ
φιλήσουν. Στὰ στήθη ἕνας κρυφὸς παλμὸς θ'
ἀκουσθῇ, νὰ πῇ πῶς ἡ καρδιά μου παρέλυσε γὰ
κείνη

III

Σὰν πεθάνω, πρὶν μὲ θάψουν, γύρω μου θὰ
περνᾶνε, ἄγνωστοι καὶ φίλοι, καὶ θὰ λένε : «Ση-
χωρεμένος νᾶνε». Μόνον ἐκείνη μὲ βουρκομένα
μάτια, σὰν ἀντιγύρη ἰδὲ μέτωπό μου ποῦ θὰ τὸ
πλημμυρίζει ἀκόμα ἢ σκέψις γιὰ αὐτήν, θὰ ψι-
θυρίσῃ : «Μαζύ, πάντα μαζύ».

IV

Σὰν πεθάνω, πολλοὶ θὲνὰ δακρῶσουν. Ἄλλοι
ἀπὸ συμπάθεια, ἄλλοι ἀπὸ οἶκτο, ἄλλοι ἀπὸ
συνήθεια. Μονάχα ἐκείνη ποῦ θὰ θυμηθῇ τῆς
ἀγάπης μου τὰ λόγια καὶ τὰ φιλά, τ' ἀγκαλι-
σματα καὶ τὸ κλάμμα, αὐτὴ δὲν θὰ δακρῶσῃ μόνο.
Θὰ πονέσῃ, θὰ δαγκασθῇ τὰ χεῖλη, θὰ σφίξῃ τὴ

καρδιά, θ' ἀναστενάξῃ καὶ θὰ μοῦ πῇ : «Σιὸ
καλό, ἀγαπημένε !»

V

Σὰν πεθάνω, δὲν θὰ νοιώθω τῆς ζήλειας τὸ
φαρμάκι. Δὲν θὰ μὲ ζαλιζῇ τοῦ κόσμου ἢ κακο-
γλωσσία. Ἡ γαλήνη τοῦ τάφου ὅλα θὰ τὰ ἐκ-
μηδενίξῃ καὶ στὴ σκοτεινιά του ἀνέσπερο θὰ
φέγγῃ τὸ ἄστρο τῆς ἀγάπης, τὸ φῶς τῆς ἀθά-
νατης ζωῆς...

VI

Σὰν πεθάνω, κι' αὐτὴ ἂν ζῇ, ἀνώφελο ! Ὁ
θάνατός μου θὰ ρίξῃ ἕνα μαῦρο πέπλο στὰ μά-
τια τῆς ψυχῆς της. Μία ὀμίχλη θὰ τῆς σκεπάσῃ
τὸ κάθε τί καὶ ὁ νοῦς της σιὸν τάφο μου θὰ
τρυγυρίξῃ, ἀφοῦ γι' αὐτὴ πεθαίνω..

VII

Σὰν πεθάνω, τί ὄμορφα ποῦ θᾶνε ! Ὅλα
ἤσυχχα, ὅλα καλοσύνη καὶ στοργή. Ἐνα κανδηλι,
λίγα ἄνθη, ἕνας ὀτανρός—σ' ἕνα πλαίσιο μικ-
μάρινο. Καὶ θᾶμαι ἐκεῖ ἤσυχος καὶ θὰ μὲ να-
ρουζίζει ἕνα ὄνειρο ἀβασιλεύτο : ἡ ἀγάπη μου.
Καὶ θᾶρχεται ἐκείνη μὲ λουλούδια καὶ θὰ τὴν
νοιώθω, καὶ θὰ μοῦ μιλῇ σιγανὰ καὶ θὰ τὴν
ἀκούω, καὶ θὰ μοῦ λῇ τὸ πόνο της καὶ θὰ τὴν
συντροφεύω μὲ μιὰ φωνὴ ποῦ μόνο αὐτὴ θ'
ἀκούῃ, γιατί θὰ εἶνε ἡ φωνὴ ποῦ μόνο γι' αὐτὴ
θὰ βγαίνει.

VIII

Σὰν πεθάνω, μὴ δακρῶσῃ κανεὶς. Θὰ μὲ
κλάψῃ ἐκείνη.—Μὴ μὲ λυπηθῇ κανεὶς. Θ' ἀνα-
στενάξῃ ἐκείνη.—Μὴ ἔλθῃ κανεὶς στὸ τάφο μου.
Μοῦ φτάνει ἐκείνη, γιατί ἂν γιὰ σᾶς θᾶμαι πε-
θαμένος, μὰ αἰῶνια γιὰ κείνη θὰ ζῶ....

ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ